

Ændringsforslaget
vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Holger Eriksen: Med udgangspunkt i mindretallets udtalelse i tillægsbetænkningen skal jeg gøre nogle få bemærkninger.

Det er rigtigt, at udvalget på foranledning af en henvendelse fra De samvirkende danske Landboforeninger og Erhvervsrådet for Gartneri og Frugtavler har drøftet, om man kunne fastslå, at al jord, der, som det hedder i tillægsbetænkningen, „naturligt dyrkes erhvervsmæssigt“, kunne fritages for grundstigningsskyldafgift. Men det er en tanke, der absolut er i strid med lovforslagets princip. Jeg ved ikke, hvad der skjuler sig under betegnelsen „naturligt erhvervsmæssigt“, men jeg må gå ud fra, at det simpelt hen må betyde, at jorden dyrkes. Det vil altså sige, at enhver venteværdi blev fritaget for at betale afgift — eller med andre ord, at en mand, der var ejer af jord beliggende i et område, der gjorde bebyggelse ønskværdig, kunne blive liggende med denne jord, indtil han syntes, prisstigningen var blevet tilstrækkelig stor, uden at skulle betale én øre i grundskyld, blot jorden blev dyrket. Man ville derfor i storbyernes omegn komme til at opleve, at store enklaver blev liggende ubebygget, medens byen bredte sig uden om disse. Det har netop været lovens hensigt, at der med den skulle foreligge et incitament til at sælge, når det lokale samfund havde brug for jorden.

Når så De samvirkende danske Landboforeninger alternativt rejste det spørgsmål, om man kunne gå med til ikke at opkræve grundstigningsafgift af jord, der pr. hektar ikke vurderedes højere end til 3 700 kr., var det efter min mening et lidet overvejet forslag, idet det ville give anledning til forskelsbehandling. Grundværdierne kan stige af mange årsager; det gjorde jeg rede for i min tale under anden behandling af lovforslaget. Hvis man gennemførte den nævnte bestemmelse, og jord til 2 500 kr. pr. ha steg til 3 700 kr., ville vedkommende ejer intet skulle betale. Men hvis der lå bedre jord ved siden af, og denne jord af de samme grunde, som fremkaldte den her

nævnte stigning, steg i pris fra 3 700 kr. til 4 900 kr. pr. ha, skulle ejeren betale grundværdistigningsafgift. Retfærdigheden i en sådan bestemmelse er ikke let at få øje på.

Naturligvis kan der foreligge et problem med den rene landbrugsjord. Da mindretallet refererer til forhandlingerne under modtagelsen af deputationen fra De samvirkende danske Landboforeninger, kan jeg vel også gøre det, og jeg finder da anledning til at påpege, at det under denne forhandling blev oplyst, at et ikke ringe antal landmænd efter vurderingen i 1956 skulle betale grundværdistigningsskyld. Disse tilfælde blev derefter gennemgået, og det viste sig da, at i et vist antal tilfælde var vurderingen for høj, hvorfor den blev nedsat, medens det i andre tilfælde var grundbeløbet, der var for lavt, og det blev så forhøjet. Endelig var der de tilfælde, hvor de årsager, jeg før refererede til, gjorde det naturligt, at der måtte betales grundstigningsskyld. Landboforeningerne havde været tilfredse med disse afgørelser. Jeg vil gerne sætte en streg under de sidstnævnte tilfælde. De viser, at det ville være urimeligt at lave en generel fritagelsesregel. Hvad de tilfælde angår, hvor grundbeløbet var for ringe, vil jeg gerne spørge den højtærede finansminister, om man ikke kan følge denne praksis også efter vurderingen i 1960 — selv om jeg naturligvis må erkende, at man ikke i det uendelige kan blive ved at rette på grundbeløbene.

Jeg ville i og for sig her have kunnet afslutte med at anbefale lovforslaget til vedtagelse, hvis ikke det ærede medlem hr. Thestrup i Dagens Nyheder havde skrevet en artikel, som jeg bliver nødt til at give et korrektiv.

Det ærede medlem fastslog her, at efter den almindelige opfattelse er en af egen-skaberne ved ejendomsretten, og da navnlig dens vigtigste form, ejendomsretten til jord, den, at den er værdifast i forhold til møntens svingende værdi.

Jeg skal slet ikke ved denne lejlighed gå ind i en diskussion om, hvorvidt dette er rigtigt. Jeg skal heller ikke fordybe mig i den kendsgerning, at ejendomsret til jord som regel ikke blot giver værdifasthed for den kapital, ejeren har anbragt i jorden, men også for den del af jorden, der er